

Low-La - Bruno Vanden Broecke en Nico Sturm

Even lijkt 'Low-La' van Bruno Vanden Broecke en Nico Sturm een theaterparodie op de 3D-film 'Avatar' te worden.

Van onze medewerker

Theater heeft voor sommigen de naam te moeilijk, te experimenteel te zijn. Zij missen vaste personages of een helder verhaal. Maar sinds de grote volkstoeleer voor *Inception* klinkt die kritiek bijna banaal. Wie kan die film immers wel volgen? Logische verhalen van a tot z zijn gewoon niet meer van deze tijd. We denken tegenwoordig in levels, directe beelden naast elkaar, snelle kliks tussen onze onlineprofielen, met vloeibare grenzen tussen echt en virtueel. Onze perceptie werkt steeds minder causaal, wel op losse indrukken.

Low-la speelt voortdurend met die schuivende realiteitservaring. Dat sluit aan bij de belangrijkste inspiratiebron voor deze voorstelling: fantasygames en -films.

Grommelend springt Sturm uit een van de beschilderde kartonnen dozen op scène, helemaal in het blauw. Hij is een Na'vi, het elfachtige wezen uit de film *Avatar*. Zijn theatrale kapriolen passen naast het doodgewone zijn van Vanden Broecke als een carnavalthit op een begrafenis. Het zet meteen de toon. *Low-la* is een fijne, vrije stijlloefening van twee theaterbeesten.

Hier blijken ze Luk en Brecht te heten. De eerste is net thuisgekomen van een fantasybeurs in Keulen, waar hij op kosten van de tweede hun eigen game, *Low-La*, is gaan presenteren. Hij heeft de echte Spock gezien! Had een vluggertje met een van de actrices van *Lord of the Rings*! 'En onze presentatie?', durft Brecht te vragen. Luk was te laat op de afspraak. En meteen schiet de voorstelling in een nieuw genre: het zielig-charmante onderklasseportret dat ook de Vlaamse film graag uitdraagt.

Je ziet de confrontatie tussen twee knullen met een populaire ambitie die vele malen hoger ligt dan hun budget. Hun naïviteit ontwapent.

Het doet ook deugd Sturm en Vanden Broecke aan het werk te zien buiten de stal van De Koe, waar ze vaak samen speelden. *Low-la* is een vrije productie, gemaakt bij het Fakkelteater. De spelkeuzes zijn minder consequent sober, maar ook diverser en misschien zelfs verrassender. Het duo werkte intuïtiever, meer ongebonden.

Voor je het goed en wel doorhebt, zijn ze van rol gewisseld. Ineens spreekt Vanden Broecke Sturm aan als zijn dokter of zijn liefste Sofietje met haar vraatzucht. Ook elke logische tijdsverhouding wordt dooreengeklutst.

Tien jaar geleden zouden we van een puzzel hebben gesproken. Vandaag voelen alle wissels heel natuurlijk, als een rollenspel. De inzet? Pas op het einde zal die zich laten ontrafelen, wanneer Vanden Broecke de dozen die samen een fantasy-bosdecor vormen, transformeert tot een heel ander plaatje. Het verstilt de zaal. Plots blijkt *Low-La*, genoemd naar het dochtertje Lola van Brecht en Sofietje, dan toch een psychologisch drama. Of noem het *serious gaming*, rond de pijn

van het menszijn zelf.

Moeilijk te volgen is dat allerminst. Troostrijk des te meer.

Tot 15 sep in de Rode Zaal van

het Fakkelteater, Hoogstraat 12,

Antwerpen (070/246.036)

www.fakkelteater.be